ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Δ.

Ἕνας σπάνιος Ἕλλην πορτραιτίστας ἐγκατεστημένος στὸ Παρίσι, ὁ ὁποῖος ἦτο πρὸ μηνὸς στὰς Ἀθήνας, ὅταν εἶδε τὴν ὡραιοτάτη κοπέλλα ἐζήτησε νὰ ποζάρῃ γιὰ νὰ ἐκθέσῃ τὸ πορτραῖτο της εἰς τὸ ἐν Παρισίοις ἀτελιέ του. Τύπος κρεολῆς μὲ μάτια ἀστραφερὰ σὰν μαῦρα διαμάντια, κορμοστασιὰ ἀγαλματώδης, μιὰ ἔκφραση πικάντικη καὶ γλυκυτάτη, ὕφος ἐκτάκτως συμπαθητικό. Ἀνήκει στὴν τελευταία ἐσοδείαν τῶν «μπὰκ φίς». Ἡ πρώτη της ἐμφάνισις—πέρισυ σ' ἕνα θαυμάσιο ἰδιωτικὸ χορὸ—μὲ τουαλέττα ρὸζ ἐλαφρῶς περλαρισμένη, ἦτο θαῦμα θαυμάτων. Τελευταίως ἡ διαμονή της στὶς Σπέτσαις συνετέλεσεν σὲ λίαν θαυμαστικὲς κρίσεις. Εἶνε ἐξαιρετικὴ πιανίστα καὶ διεκρίθη μετὰ τῶν καλλίστων μαθητριῶν.

Ἡ Μονταὶν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Εἰς τὴν νῆσον τοῦ Μυρτώου ἡ κίνησις ζωηροτάτη κατ' αὐτάς. Τὸ Ποσειδώνιον ἐν ἀπαρτίᾳ. Παροῦσαι πολλὲς ἀθηναϊκὲς κομψότητες. Χορὸς κάθε βράδυ εἰς τὴν πελωρίαν ταράτσα καὶ ὑπὸ τοὺς ἤχους ζωηροτάτης τζὰζ-μπάντ.

— Νεολαία ἀφθονη καὶ ἀρκετὲς νεαρὲς «μπὰκ-φίς», μεταξὺ τῶν ὁποίων πρωτοστατοῦν σὲ μπρίο αἱ δίδες Ἀλ. Θοχάρη καὶ Χατζηαργύρη.

— Ψίθυροι θαυμασμοῦ ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει δύο ὡραιοτάτων Ἀλεξανδρινῶν δεσποινίδων Παναγοπούλου, ἡ ὁποῖες καὶ ὑπὸ ἔποψιν ντυσίματος καὶ κομψότητος εἶνε τὸ νὸν πλὲ οὔλτρα τοῦ σίκ.

— Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην χορευτικὴ βραδυὰ παρὰ τῇ Δίδι Γ. Κωνσταντίνου εἰς τὴν ἐν Ν. Φαλήρῳ Ἔπαυλιν, ἤτις ἦτο ὑπέρ ποτε ὡραία τουαλέττα ἀπὸ κρὲπ τζόρτζια κόκκινο.

— Προφανὲς ἐμφανίσεις: ἡ δὶς Λελὲ Δ. Χαρισιάδη μὲ ζωρζέττ λευκὴ καὶ ζώνη ἀπὸ τριῶν χρωμάτων βελοῦδο, δὶς Ρωξάνη Γ Λουϊζίδη μὲ κίτρινο ζωρζέττ, δὶς Λ. Φορέστη μὲ μουσσελίνα ἐμπριμὲ καφὲ καὶ χρυσὴ σὲ ἀριστοτεχνικὴ «κούπ».

— Ἐπίσης παρευρέθησαν κ. καὶ δὶς Πράττερ πολὺ εὔμορφη μὲ λευκὴ τουαλέττα καὶ κίτρινα λουλούδια, κ. καὶ δὶς Γεωργιάδη μὲ χαριτωμένη τουαλέττα ἀπὸ κρὲπ μπλὲ-σιὲλ καὶ ἀσημένια λουλούδια, κ. καὶ κ. Β. Ἠλιοπούλου μπλὲ σιὲλ, κ. καὶ δὶς Ἀναστασιάδη, μὰβ ζωρζὲττ ἐξαιρετικὴ χορεύτρια, κ. καὶ δὶς Διαμαντοπούλου χαριτωμένη κορμοστασιὰ μὲ ζωρζὲττ τυρκουάζ, κ. καὶ δὶς Τσακονάνου (ἐκ Ρουμανίας) ὡραιοτάτη μὲ ἐμπριμὲ μουσσελίνα ἄσπρη καὶ μαύρη σὲ καλλιτεχνικὸ σχέδιο, κ. καὶ δὶς Ἀποστολίδη μὲ γκρὶ ἀρζὰν μουσσελίνα.

— Εἰς τὰ ξενοδοχεῖα τῆς Κηφισσιᾶς πολὺ συχναὶ χορευτικαὶ ἑσπερίδες. Σ' ἕνα ἐκ τῶν δύο φιγουράρουν ὡραῖα Ἀλεξανδρινὰ «σπέσιμαν», ἡ δὶς Ἀρκουδάρη, μιὰ σιλουέττα θελκτικὴ ντυμένη πάντοτε μὲ ἐξαιρετικὸ γοῦστο, δὶς Λίζυ Ρόστοβιτς μελαχρινὴ μὲ γαλανὰ μάτια χαρακτηριστικὸ σπάνιο ὡμορφιᾶς ποὺ ἐξυμνεῖ ὁ Μυσσέ, δὶς Ὀράτη ἰδιότυπη καὶ χαριτωμένη Ἀλεξανδρινή.

— Αἱ δεξιώσεις τοῦ μπρὶτζ ἐξακολουθοῦν, θιασῶτες καὶ θιασώτιδες παραμένουν σταθεροὶ στὸ προσφιλές των παιχνίδι. Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν τέννις—μπρὶτζ παρὰ τῖς δίδες Ἀλ. Δημητριάδη. Ὁ δροσερὸς κῆπος, ἡ σκιερὲς βεράντες ἀρωματισμένες ἀπὸ τριαντάφυλλα καὶ γιασεμιά. Ἡ δίδες Ντέπη καὶ Λίλη Δημητριάδη ὡραιότατες, ἡ μία μὲ κρὲπ-ντὲ-σὶν λευκὸ καὶ κόκκινα ντεσέν, ἡ ἄλλη μὲ κίτρινο κρὲπ-ντὲ-σίν, ἐδέχοντο τοὺς κεκλημένους των μὲ πολλὴν χάριν.

— Μεταξὺ τῶν μπριτζιστριῶν αἱ δίδες Γ. Ἀντωνιάδη ἐκ Καΐρου, δύο νεαρώτατες, Μπαικεριζούσης μελαχρεινάδας καὶ ἐξαιρετικῆς χάριτος μὲ φορέματα ἁπλούστατα καὶ πολὺ σὶκ, ἡ μία τυρκουὰζ κρὲπ-ντὲ-σὶν καὶ ἡ ἄλλη λευκό, ἡ δὶς Μικὲττ Ζαφειροπούλου ζωρζὲττ καφὲ καὶ μπὲζ καὶ καστόρινο καπέλλο στοὺς ἰδίους τόνους, δὶς Δ. Μιταυτσῆ πολὺ χαριτωμένη ἐμφάνισις μὲ μπὲζ κρὲπ τζόρτζια καὶ πουὰ γκρὶ-μπλέ, καστόρινο καπέλλο παριζιάνικο γκρὶ-μπλὲ, δὶς Λουσὶ Ντερπλαὶ μπλὲ μαρὶν κρὲπ-ντὲ-σὶν καὶ γκρενὰ καστόρινο καπέλλο, κ. Γ. Πετρίδη μὲ κομψότατο τζέμπερ ἡ φοῦστα κόκκινο λάκαλ καὶ ἄσπρο ψάθινο καπέλλο, δὶς Πετιμεζᾶ χαριτωμένη ξανθὴ ὡμορφιὰ μὲ μπλὲ παστὲλ τουαλέττα.

— Μία εὐχάριστη ἔκπληξις ἦτο τὸ τραγοῦδι τῆς δίδος Μικὲττ Ζαφειροπούλου ἡ ὁποία ἐτραγούδησε πολὺ γοητευτικὰ ρωσσικὰ τσιγγάνικα τραγούδια.

Ἡ Μονταὶν

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΑΔΕΛΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 7
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,
Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος... Δρχ. 130 ||| Ἐξωτερικοῦ Λίρ. Ἀγγλίας Μία.
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' πευθύνωνται πρὸς τὸν Ἰδιοκτήτην τοῦ "Μπουκέτου,, κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ
Τὰ προηγούμενα τεύχη τιμῶνται δραχμὰς 3.
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,, ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ
Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York City U.S.A.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΧΥΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΟΙ ΚΑΙΡΟΙ

Χυνοπωριάτικοι καιροί... Μουντοὶ οὐρανοί, ψιχάλα
μονότονη σὰν τὼν παιδιῶν τὸ κλάμα, νεκρωμένοι
δρόμοι, θλιμένοι ἐσπεριοὶ ποὺ ἀχολαγᾶν κι' ἐκεῖνο
τὸ μούχρωμα ποὺ μέσα μας καὶ γύρω κατεβαίνει!
Χυνοπωριάτικοι καιροί... Στὰ σκοτεινὰ τὰ σπήτια
τὰ γέρικα τὰ ἔπιπλα μυρίζουν μουχλιασμένα,
καὶ κάποιο ρίγος ποὺ γλυστρᾷ παντοῦ καὶ κάνει τ' ἄνθια
στὰ βάζα νὰ φυλλοροῦν ἀθόρυβα, σβυσμένα...

Χυνοπωριάτικοι καιροί... Ρολόγια
[ποὺ χτυπᾶνε
τὶς μάταιες ὧρες ξαφνικὰ στὴν
[παγερὴ ἡσυχία,
ἐνῶ λαγγεύουν οἱ ψυχὲς καὶ ἡ
[χλωμὴ Ἀνία
σὰν τὸν βραχνὰν ἀπάνω μας γυρ-
[μένη, τὴν καρδιά μας,
μὲ τὴ χρυσὴ μὰ σουβλερὴ τῆς
[Νοσταλγίας βελόνη
ἀγάλια κ' ἀδιάφορα τρυπῶντας,
—τὴ ματώνει.

Κώστας Οὐράνης

ἐκεῖ τὴν περίμενε ὁ λῦκος, πιὸ ἀδύνατος καὶ ἀπὸ τὴν περασμένη φορά, μὲ ἄτονα τὰ μάτια, μὲ τὴν γλῶσσα κρεμασμένη καὶ μὲ τρεμάμενα πόδια. Στὸν λαιμό του ἦταν πάντα δεμένη ἡ κόκκινη σάρπα τῆς; Καπουτσέτο.

— Λυκούλη, φτωχέ μου λυκούλη! τοῦ φώναξε μὲ χαρὰ ἡ κόρη μόλις τὸν εἶδε.

— Σὲ περίμενα, Καπουτσέτο,. Ἤξερα ὅτι θἀρχόσουν νὰ μὲ βρῆς.

Ἡ φωνή του εἶχε κάτι τὸ λυπημένο καὶ γεμάτο πόνο. Ξαπλωμένος στὰ πόδια τῆς μικρούλας τὴν κύτταζε μὲ βλέμμα ταπεινό.

Ἡ Καπουτσέτο τὸν ρώτησε γιὰ τὴν ἡρωϊκὴ ζωή του, γιὰ τὴν εὐκινησία μὲ τὴν ὁποία ὡρμοῦσε ἐναντίον τῶν μεμονωμένων ἀνθρώπων.

— Ἀλλοίμονο, Καπουτσέτο, τῆς εἶπε τότε ὁ λῦκος. Ὅλα αὐτὰ πέρασαν πειά. Σὺ μοῦ ἔμαθες τὴν καλωσύνη, μοῦ ξερίζωσες ἀπ' τὴν ψυχὴ τὴν σκληρότητα. Ὅταν ξαναγύρισα κοντὰ στοὺς ἄλλους λύκους ἐκεῖνοι δὲν μὲ ἀνεγνώρισαν, τόσο εἶχα γίνει ἀγνώριστος. Δὲν θέλησα πειὰ νὰ ἐπιτεθῶ ἐναντίον τῶν ἀνυπερασπίστων προβάτων... Τὸ αἷμα μοῦ φέρνει ἀπέχθεια...Τώρα δὲν εἶμαι πειὰ λῦκος. Περιπλανῶμαι ἐδῶ κι' ἐκεῖ μέσα στὸ δάσος μοναχὸς καὶ ἀδύνατος, ἀνίκανος νὰ ὑπερασπίσω τὸν ἑαυτό μου ἐναντίον ἐκείνων ποὺ μοῦ ἐπιτίθενται καὶ ἀνίκανος νὰ ἐπιτεθῶ ἐναντίον ἐκείνων ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ὑπερασπισθοῦν τὸν ἑαυτό τους... Ἡ πεῖνα μὲ κατέβαλε. Δὲν ξέρω ἂν εἶμαι χυδαῖος ἢ ἂν εἶμαι ἀγαθός, ἀλλὰ ξέρω ὅτι ἀπεχθάνομαι τοὺς ἀδελφούς μου καὶ τὰ γονικά μου, ἀκόμη καὶ αὐτὰ τὰ παιδιά μου ποὺ ζοῦνε ρωμαλέα καὶ ἄγρια, χώνοντας τὰ νύχια τους μέσ' στὶς σάρκες τῶν ἀθώων.

Ἡ Καπουτσέτο χαμογελοῦσε μὲ συμπόνια.

— Καϋμένε μου, φτωχέ μου λυκούλη!... τοῦ εἶπε...

***

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν ξαναϊδωθῆκαν πειά.

Ἕνα βράδυ ὁ πατέρας τῆς Καπουτσέτο ἔφερε σέρνοντας στὸ σπίτι, ὅπως ἐκεῖνο τὸ ἄλλο βράδυ, ἕνα λύκο, ποὺ εἶχε δεμένη στὸ λαιμό του τὴν κόκκινη σάρπα τῆς Καπουτσέτο. Ἐκείνη μόλις τὸν εἶδε ἄρχισε νὰ κλαίη. Ἡ μητέρα της ρώτησε τὸν πατέρα της.

— Τὸν σκότωσες μέσ' στὸ δάσος;

— Ὄχι. Τὸν σκότωσα ἐδῶ κοντό. Γύριζε τριγύρω ἀπ' τὸ σπίτι. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἕνας λῦκος κατεβαίνει στὴν πεδιάδα καὶ μάλιστα ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι μας. Φαίνεται πὼς θὰ πεινοῦσε ὑπερβολικά.

Ὅταν ἡ Καπουτσέτο ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, ἄρχισε νὰ κλαίη ἀκόμη δυνατώτερα.

Μόνο ἐκείνη εἶχε καταλάβει γιατὶ γύριζε ὁ λῦκος γύρω ἀπ' τὸ σπίτι... Καὶ ἴσως νὰ ἔκλαιγε ἀπὸ μετάνοια, γιατὶ μὲ τὸ νὰ τὸν κάνη ἀγαθὸ τὸν εἶχε πάρει στὸ λαιμό της.

José Franções

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ
"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,,
ΠΟΥ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΗΝ ΥΛΗΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ
Μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν περιεχομένων της εἶνε καὶ τὰ ἑξῆς:
«Ὁ Κριεζότης», «Οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες πρὸ εἰκοσιπέντε αἰώνων», «Μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγάπησε τὸν Τσάρο», «Ὁ κόμης τοῦ Ἁγ. Γερμανοῦ, πρίγκηψ τῆς Ἱσπανίας», «Μία χειρονομία τοῦ Φουκιὲ Τενβίλ», «Ὁ Ροβέρτος καὶ ἡ Ἄννα», «Τὰ δῶρα τοῦ καλοῦ Θεοῦ», «Ἡ ἐκδίκησις τοῦ γέρω-θαλασσινοῦ», κλπ. κλπ.